

на платформата за плакатно изкуство plakatkombinat.com. Не беше забравен и Европейския дом, където в продължение на месец беше изложена експозицията „Български фолклорни мотиви“ на художника Петя Илиева.

Фестивалът на българските фил-

ми в Прага печели все по-голяма популярност, а доказателството всеки може да намери в увеличаващата се публика. Естествено, аз се радвам най-много на присъствието на българите, някои, от които дори бяха излезли по-рано от работа, за да се насладят поне на един фестивален

ден. Особено вълнуваща е и възможността човек да се срещне с родните звездни гости (актьори и режисьори), да си поговори с тях и да отнесе със себе си автограф или пък снимка за спомен, които дълго ще го радват с мисълта, че се е докоснал до частица от България. ◆

„Любимец 13“ – легенда на българския театър

Татяна Лолова: „Реших да дойда с шапка, за да я сваля пред Вас“

Това е само една от множеството награди, на които неподражаемата дама Татяна Лолова е носител. Сред тях си заслужава да споменем още „Аскеер“ за цялостно творчество, „Златен Перперикон“ за принос към българската и европейската култура, но за самата нея вероятно най-ценна е всеотдайната любов на публиката.

За Татяна Лолова проф. Любомир Тенев казва: „... в нейната игра има нещо парадоксално. Колкото и кратко да е на сцената, тя ни „разказва“ смешно-гъжната житейска повест на своята героиня. И същевременно играе остро, експресивно, задъхано, фантазно, между битовото и „ирацио-

налното“, между реалното и недействителното... Сега в хумора на Татяна Лолова има нещо от трагиката на Молиер, а в драматизма ѝ – нещо от хумора на Молиер. Радвам се, че я има. Без нея сцената ни би твърде опустяла.“ Ще добавя и думите на известния български писател, публицист, сатирик и фейлетонист Иван Кулеков: „Нейният

талант е вулканичен и не може да бъде побран в нито една позната форма. Тъкмо си кажеш – аха, ето това е Татяна Лолова, и при следващата среща разбираш, че не е това. Тя се променя не само от роля в роля. Тя се променя и при всяка среща, при общуването ни.“ Според Кулеков, „както не можеш да се изкъпеш два пъти в една река, така

и не можеш да срещнеш два пъти една и съща Татяна Лолова“.

Точна такава – усмихната и неповторима – я видяха зрители, които присъстваха на VIII-ия фестивал на българските филми в Прага – при откриването на Кинопанорамата. Пред пълната с нетърпелива публика зала тя започна с думите: „Исках да си направя прическа и да намерим фризьор, обаче реших да дойда с шапка, за да мога да я сваля (...). Аз вчера навърших някакви години и затова съм тук – това е подарък за моите навършени години. Прага много ми харесва и ако имам и друг път рожден ден, ще дойда пак. Вярвам, че българите в салона са възпитали добре своите чешки сънародници и те вече са се побългарили така, както са станали полубългари чехите, които преди много години са отишли в България: Константин Иречек; Братя Протек – направили в страната ни да бъде пита хубава чешка бира. Една голяма част от българските художници също са дошли от Чехия. Надявам се, че вие – българите – се чувствате чехи, но не забравяйте, че сте от България“.

Във филма „Бартер“ Татяна Лолова изпълнява ролята на сляпата Флора, а образът ѝ е по-скоро драматичен, отколкото комичен. По този повод, в типичния ѝ сатиричен стил, тя каза: „Аз имам единствената награда от филма, получена много несправедливо, обаче, кажете ми, кое е справедливо – ето Леонардо Ди Каприо не може да вземе „Оскар“ след толкова прекрасна игра (...)“.

След прожекцията на филма „Бартер“ изведнъж се оказа, че в кафенето на кино „Луцерна“ се е оформила огромна опашка. Първоначално си помислих, че всички зрители са се струпали пред изхода, но после разбрах, че те чакат... Чакаха да видят Татяна Лолова, да се снимат с нея, да получат автограф, да си поговорят, да ѝ стиснат ръката. Е, и аз бях сред щастливците – първо си заснех за спомен спомената опашка, а после се наредих на нея. Заслужаваше си! ♦

Татяна Лолова завършва актьорско майсторство в класа на Стефан Сърчаджиев. През 1955 г. за една година играе в русенския театър, а през 1957 г. става първата жена, наета в трупата на Сатиричния театър, където остава до 1977 г. Играе в „Баня“ и „Дървеница“ на Маяковски, „Импровизация“ на Радой Ралин и Валери Петров, Беатриче в „Много шум за нищо“, „Когато розите танцуват“ и „Сняг“ на Валери Петров, „Женитба“ на Гогол... и постепенно се превръща в любимка на публиката, наред със звезди като Георги Калоянчев, Георги Парцалев, Стоянка Мутафова... Но популярността за първи път идва не толкова от театъра, колкото от радиото (което в онези години се слуша много повече от днес) и по-точно от чудесните предавания на редакция „Хумор, сатира и забава“. Там за първи път много от българските актьори проявят и се раждат прочутите „Златни косове“. Лолова става известна от радиото, но голямата популярност естествено идва с появата на телевизията. В края на 1977 се премества в театър „София“ именно, за да изпълни голямата си мечта – да играе драматични роли.

Татяна Лолова играе с успех и в киното – сред най-известните ѝ образи са тези на Елица Карадушшева във филма „Бон шанс, инспекторе“, Управителката във филма „Топло“ и Леда в „Опасен чар“. Участва още във филмите „Петимата от Моби Дик“, „Щурец в ухото“, „Последната годеница на принца“, „След края на света“, „Сбогом, мамо“ и др.

През 2003 г. на сцената на „Театър 199“ дебютира моноспектакълът ѝ „Дуенде“ по текстове на Ф. Г. Лорка и Румяна Апостолова, който оттогава не е излизал от програмата на театъра с над 250 изиграни представления в България и чужбина. В последните години се изявява и на телевизионния екран в сериалите „Английският съсед“ и „Домашен арест“. През 2014 г. участва във филма „Пътят към Коста дел Маресме“ („Българска рапсодия“), който е българското предложение за номинация за чуждоезичен „Оскар“. Написва автобиографичната книга „1/2 живот“.

Татяна Лолова – следващо превъплъщение